

Kegyelemmel

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 52:7; 58:1-10; Máté 6:25-33;
Jakab 1:5-8; 2:15-16; 1János 3:16-18

„Az igazakra világosság fénylik a sötétben: attól, aki irgalmas, kegyelmes és igaz. Jó annak az embernek, aki könyörül és kölcsön ad; dolgait pedig igazán végzi” (Zsolt 112:4-5).

Az eddigiekben is megállapítottuk: a Biblia tele van szenvedélyes, azt érzékelhető leírásokkal, hogy Isten törődik a szegényekkel és az elnyomottakkal. Hívja a népét, hogy ők is munkálkodjanak ezért. Noha ezek a kérdések nagy hangsúlyt kapnak, e bibliai felhatalmazásnak mégis csak szórványosan és részlegesen tesznek eleget, de a teljességre csak Krisztus visszatéréssel és az azt követő természetfeletti eseményekkel jutunk el.

A gonoszság addig számtalan formában megmarad, az ördögnek és az angyalainak sötét lelki hatásaitól fűtve. Ez a rossz gyakran a szegénység, az erőszak, az elnyomás, a rabszolgaság, a kizsákmányolás, az önzés és a kapzsiság formájában válik leginkább láthatóvá. Fontos, hogy a közösségeink, gyülekezeteink és családjaink is kiálljanak e gonoszságokkal szemben, bármilyen nehéz is lehet ez időnként. Isten szeretetére és parancsaira válaszol, Jézus szolgálatának és áldozatának fényében élve, a Szentlélek erejével és vezetésével könyörületesen, kreatívan és bátran igyekeznünk kell: *„hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan járd a te Isteneddel” (Mik 6:8).*

ISTEN ORSZÁGÁNAK FONTOSSÁGI SORRENDJE

Jézus tanításai és az Újszövetség írói világossá tették: akik eldöntik, hogy Isten országának tagjaiként élnek, azoknak a világtól eltérő értékeket és fontossági sorrendet kell követni.

Milyen bátorítást kapunk Mt 6:25-33 verseiben? Ennek tudatában hogyan alakítsuk ki a fontossági sorrendünket?

Jézus azt tanította, hogy „*több az élet az eledelnél és a test az öltözetnél*” (Mt 6:25, ÚRK). Ezek fontos dolgok, de mindent Isten országának a fényében kell látnunk, ami azt jelenti, hogy nagyon is valóságosan és gyakorlatiasan kell átrendeznünk az életünk fontossági sorrendjét. Amikor felismerjük: Isten az egész Bibliában arra szólít, hogy törődjünk az emberekkel, emeljük fel másokat, ha Jézus lábnyomában igyekszünk járni, hívása az egyik legfontosabb dolgunk lesz. Ideális körülmények között ez abban segít, hogy kevésbé önmagunkra, hanem inkább másokra koncentráljunk. A megváltozott fontossági sorrendünk befolyásolja azt is, hogy milyen a kapcsolatunk azokkal, akik hatalommal bírnak felettünk, illetve az elnyomottakkal. A Biblia arra tanít, hogy amennyire lehetséges (lásd pl. Róm 13:1-7), tiszteljük a hatalmat és engedelmeskedjünk, azonban van egy pont, ahol nekünk is Péter szavait kell visszhangoznunk: „*Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek*” (ApCsel 5:29). Amikor Jézust ennél a kérdésnél akarták törbe csalni, válaszával egyensúlyba állította e két elvet: „*Adjátok meg azért ami a császáré a császárnak; és ami az Istené, az Istennek*” (Mt 22:21). A hatalommal bírók, legyen az államhatalom vagy más, uralmukat gyakran fenyegetéssel vagy erőszakkal kényszerítik ki, tartják fenn. Amint Jézus életében láttuk, a hűség nem kívánja meg mindig, minden helyzetben a gonoszsággal szembeni tétlenséget. Ellen White a következőt írta például az amerikai rabszolgasággal kapcsolatban: „Amikor az emberi törvények Isten szavával és törvényével ütköznek, az utóbbinak kell engedelmeskednünk, legyen ennek bármilyen következménye. Országunk törvénye előírja, hogy a rabszolgát adjuk át urának, de ennek nem kell eleget tennünk, ugyanakkor el kell viselnünk e törvény megszegésének a következményeit. A rabszolga nem tulajdona senki emberfiának, Isten a jogos Ura. Ember nem formálhat jogot Isten alkotására, nem tulajdoníthatja magáénak” (*Testimonies for the Church*. 1. köt. 201-202. o.)!

Hol a határ a hatóságnak való engedelmesség és aközött, hogy kiálljunk azokért, akik különben egy elnyomó hatalom áldozatául esnének?

BELEFÁRADNI AZ EGYÜTTÉRZÉSBE

Megvan az esélye, hogy a nagy jó szándékunkat legyűri „a világ minden baja”, mégis sokan szeretnék többet tenni a szenvedők életének javításáért. Sokféle, különböző módon és tevékenységgel fordulhatunk a szükségben lévők felé.

Könyörület. Amint láttuk, a szenvedők fájdalmának felismerése, az együttérzés az első lépés a tettek felé. Fontos, hogy fejlesszük és megtartsuk a szenvedők iránti érzékenységünket. Ma már beszélnek az együttérzésbe való belefáradás jelenségéről. Annyi bánattal és tragédiával szembesülünk, hogy sokakat egészen lefáraszt az a rengeteg ügy, aminek jegyében hozzánk folyamodnak, érzelmi energiánkat és anyagi támogatásunkat kérve. Jézus nagyon is tudatában volt a környezetében meglévő rossznak és fájdalomnak, mégis végig könyörületes maradt, tehát nekünk is ezt kell tennünk!

Nevelés. Nagyon fontos figyelni és amit csak lehet, megtudni a különböző szituációkról, hiszen az igazságtalanságra és a szegénységre az igen bonyolult helyzetek jellemzőek. Sok példa van arra, hogy mennyit ártottak másoknak jó szándékú emberek, amikor csak segíteni akartak. Ez azonban nem lehet mentség a tétlenségre, mindenesetre amikor cselekszünk, tájékozottan és jól átgondoltan kell fellépni.

Imádság. Egy problémával szembesülve az első gondolatunk az, hogy a „gyakorlatban” tegyünk valamit. A Biblia emlékeztet rá, hogy az imádság *valóban* gyakorlati dolog. Imáinkkal hathatunk szegény és elnyomott emberek életére, valamint a felettük hatalmat gyakorlóakra (lásd 1Tim 2:1-2), ugyanakkor kérhetjük Isten vezetését ahhoz is, hogy a továbbiakban hogyan tudnánk a legjobban segítséget nyújtani (lásd Péld 2:7-8).

Elvárások. A szenvedés enyhítéséért végzett munkának a következő fontos eleme az, hogy megfelelő elvárásaink legyenek, figyelembe véve a társadalmi, politikai és személyes körülmények komplexitását. Remélnünk kell, hogy olyan választást, lehetőségeket adunk az embereknek, amelyeket különben nem kapnának meg. Időnként el fog keseríteni, ha látjuk, hogy egyesek mit kezdenek a felkínált lehetőségekkel, de tiszteletben kell tartanunk a döntésüket. Bármit is próbáljunk tenni a szenvedők érdekében, az az irányelv vezessen, hogy „*Amit akartok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük*” (Mt 7:12, ÚRK).

NAGYLELKŰSÉG

„...a jókedvű adakozót szereti az Isten” (2Kor 9:7) – a nagylelkű adakozás a keresztyény élet egyik fontos oldala. A Bibliának hatnia kell az adakozásunkra és a fontossági sorrendünkre anyagi téren, a nagylelkűség azonban több annál, hogy odadobunk egy kis pénzt valamilyen ügyre, legyen az bármilyen nemes.

A nagylelkűség annak az embernek, „aki féli az Urat”, talán a legfőbb, meghatározó jellemzője az élethez való hozzáállásban, amint ezt a 112. zsolttár számos alkalommal említi. „Jó annak az embernek, aki könyörül és kölcsön ad; dolgait pedig igazán végzi” (5. vers).

Mit tanítanak a következő versek a rászorulókat iránti nagylelkűségről: 3Móz 25:35-37, Zsolt 119:36, 2Kor 8:12-15, 1Tim 6:17-19, 1Jn 3:16-18?

Pál az újszövetségi leveleiben a keresztyény reménység forrásaként rendszeresen utalt Isten nagylelkűségére, ami abban mutatkozott meg a leginkább, hogy Jézus az életét adta értünk. Halála bennünket is készítet, hogy hasonlóan viszonyuljunk az emberekhez: „imádkozom azért, hogy a hitünkben való közösséged eljuttasson téged mindannak a jónak a megismerésére, amely Krisztusért van bennünk” (Filem 1:6, RÚF). A nagylelkűség olyan alapállás az életben, ami széleskörű, bátor és befogadásra kész. Annyi minden hajt arra az egyéni életünkben, a társadalomban és a kultúránkban, hogy csak magunkra összpontosítsunk, a lehető legtöbbet igyekezzünk megtartani magunknak. Nézzünk szembe vele, a legtöbb ember esetében a hiba mindig ott van, hogy *én, én, én*. Amennyiben valódi a hitünk, arra sarkall, hogy meghaljunk az énünknek és inkább másokért éljünk. A hitünk segítségével próbálhatjuk meg elképzelni a világot és benne az embereket olyanok, amilyenek Isten látja, jóval és rosszal együtt. Ez az, ami arra indít, hogy amennyire lehet, igyekezzünk segíteni a szükségben lévőkön. Az adománygyűjtők és jótékonyági intézmények nagyon is tisztában vannak a nagylelkű életmód szerepével, ami mérhető és gyakorlati. Csakhogy a nagy adományok nem feltétlenül a nagylelkű élet mutatói (lásd Mk 12:41-44), hiszen az sokkal több és értékesebb bármilyen adománynál. Minden tettünkben jobban kell értékelnünk és gyakorolnunk a nagylelkűséget! A legtöbb ember esetében nem jön magától a jóindulat, amit tevékenyen és tudatosan kell kifejezésre juttatni az életünkben, elszakadva bűnös, önző emberi természetünk hajlamaitól.

TÖREKEDNI A BÉKESSÉGRE

Olvassuk el Mt 5:9 versét! Hogyan lehet Jézus szavai szerint élni ebben a világban? Mennyire lehetünk eredményesek (lásd Mk 13:7)?

A fegyveres konfliktusok rengeteg fájdalmat okoznak. A háború veszteségei közé számíthatjuk a közvetlen áldozatokat, a széttört életeket, a fegyverkezésre fordított figyelmet és anyagi erőforrásokat, amelyekkel máskülönben az emberi szükségleteket lehetett volna enyhíteni, valamint még a „győztesek” oldalán is a túlélők és a veteránok folyamatos szenvedését. Azután ott vannak a kisebb konfliktusok, amelyek sebeket hagynak számtalan ember életén, családokban és közösségekben. Tehát az igazság vágya mellett nem hagyhatjuk figyelmen kívül a felszólítást, hogy törekedjünk a békességre.

Jézus evangéliumának szívében van Isten kegyelmes és hatalmas tette: megbékkeltette a bűnös embert a Teremtővel (lásd 2Kor 5:18-21). Az így nyert békeség lesz a minta számunkra, hogy mi is a békesség „követői” legyünk.

Hogyan élhetünk Ézs 52:7 szerint?

A békesség evangéliuma lesz a motivációnk, a mintánk és a forrásunk ahhoz, hogy az erőszakos világban a békességre próbáljunk törekedni. „Aki Istennel összhangban él, részese a mennyei békességnek és áldásos befolyását másokra is szétárasztja. A békesség Lelke harmatként üdíti fel azt a szívet, amely a világi hajszában megfáradt és azt megalégtelte” (Ellen G. White: *Krisztus követése. Gondolatok a Hegyibeszédről*. Budapest, 1987, H. N. Adventista Egyház, 30. o.).

Jézus kijelentette: „*Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak*” (Mt 5:9). A gondolatot azonban tovább is vitte. Nemcsak azt erősítette meg, hogy nem szabad ölni, hanem még azt is hozzátette, hogy ne haragudjunk, ne tartsunk haragot (lásd Mt 5:21-26), szeressük az ellenségeinket, imádkozzunk azokért, akik üldöznek (lásd Mt 5:43-48). Ez azt jelenti, hogy aktív lépéseket kell tennünk a javukért. Számtalan megindító történet van olyan emberekről, akik a világ problémás helyein a békeltetésre szentelték az életüket, és így egy időre felvillanhatott a megbékélés, a gyógyulás. Sokan enyhítették a konfliktusok által okozott igazságtalanságokat és szenvedést.

A gyülekezetünk hogyan tud részt vállalni a helyi békeltetésben?

SZÓT EMELNI A MAGUKÉRT SZÓLNI NEM TUDÓKÉRT

Salamon azt írta, hogy van „*ideje a hallgatásnak és ideje a szólásnak*” (Préd 3:7). Igaz, de egyikünk számára sem könnyű megtalálni ebben a helyes egyensúlyt. Viszont amikor szót kell emelni az elnyomottakért és a magukért szólni nem tudók érdekében, talán egyházunk vétkes abban, hogy túlságosan hallgattunk, amikor pedig a szavunkat kellett volna hallatnunk? És mi a helyzet azzal, hogy jóval győzzük meg a gonoszt? A keresztények gyakran mondják, hogy legyünk Jézus keze és lába, ez utal a gyakorlati szolgálatra, amit Isten elvár tőlünk. A Bibliában bemutatott prófétai szerepben viszont Isten elsősorban arra hív, hogy az Ő hangjaként, az Ő nevében szóljunk, emeljük fel a szavunkat azok mellett is, akiket meg akar védeni (lásd Zsolt 146:6-10).

Mit tanít Ézs 58:1-10 szakasza nekünk, akik már más időben, helyen és körülmények között élünk? Valójában mennyit változott a világ azóta, hogy Ézsaiás leírta az üzenetét?

Sosem volt népszerű a próféták igazságra szólító hangja. Őket azonban Isten szava készítette, megértették, mennyire vágyódik az Úr az igazságra, átéreztek a szegények és az elnyomottak sanyarú helyzetét, a legjobbat akarták koruk társadalmának, ezért volt bennük bátorság ahhoz, hogy a saját korukban és környezetükben szót emeljenek azokért, akiknek nem volt hangjuk, még ha ellenállással, kényelmetlenségekkel és veszéllyel kellett is szembenézniük (lásd 1Pt 3:17). Az evangéliumról alkotott felfogásunk alapján és mivel Jézus arra hív, hogy Őt mutassuk be az embereknek, a hetednap adventisták sokat tehetnek a világban megnyilvánuló gonoszság ellen. „A hetednap adventisták hiszik, hogy a keresztények társadalmi felelősségének fontos része fellépni a nyomor és a vele járó igazságtalanság enyhítése érdekében. A Bibliából világosan kitűnik, hogy Isten különösen odafigyel a szegényekre, valamint arra, mit tesznek a követői azokért, akik képtelenek ellátni magukat. Isten minden embert a saját képére teremtett, áldása mindenkié (Lk 6:20). A szegényekért munkálkodva Jézus példáját és tanítását követjük (Mt 25:35-36). A hetednap adventisták lelki közösségként szót emelnek a szegények igazságáért: »Nyisd meg a te szádat amellelt, aki néma« (Péld 31:8) és azok ellen, akik »elrabolják népem szegényeinek igazságát« (Ézs 10:2). Istenhez csatlakozunk, aki »felkarolja... a szegények jogát« (Zsolt 140:13, RÚF)» (*A Hetednap Adventista Egyház Hivatalos Nyilatkozata A Globális Szegénységről*. 2010. június 24.).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, „A menny előíze” c. fejezet, 364-372. o.

„Az eget és földet átkutathatjuk, s végül rájövünk, hogy Isten egyetlen igazságot sem nyilatkoztatott ki olyan hatalmasan, mint azt, hogy az ínségeseken segítenünk kell. Ez a Krisztusban rejlő igazság. Ha a Krisztus nevét vallók ennek az aranszabálynak elveit gyakorolják, akkor ugyanaz az erő kíséri majd az evangéliumot, mint az apostolok idejében” (Ellen G. White: *Krisztus követése. Gondolatok a Hegyibeszédről*. Budapest, 1987, H. N. Adventista Egyház, 120-121. o.).

„Szeretni Istent mindenekfelett és önzetlenül egymást – ez a legjobb ajándék, mellyel mennyei Atyánk megajándékozhat. Ez a szeretet nem fellángolás, hanem isteni alapelv, maradandó erő. A meg nem szentelt szívből nem eredhet, az nem is hozhatja létre. Csak abban a szívben található, amelyben Jézus uralkodik... Ha ezt a szeretetet szívünkbe fogadjuk, életünket megédesíti, és nemesítő befolyást áraszt egész környezetünkben” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 363. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Amint a héten is láttuk, továbbra is az evangélium készlet bennünket a másokért végzett tettekre, mert Jézus is értünk cselekedett. Ennek fényében mennyire értjük és értékeljük azt, ahogyan Isten bemutatatta a szeretetét irántunk?
- 2) Talán közösségi és politikai színtérre is bevon bennünket az, ha felemeljük a szavunkat azokért, akik magukért nem tudnak szólni, ha békességre törekszünk és hasonló dolgokat végzünk. A Hetednapi Adventista Egyház viszont az állam és az egyház szétválasztása mellett áll. Mi a különbség a helytelen politikai aktivitás és aközött, hogy az ember társadalmi szinten szót emel valamiért és a békességre törekszik?
- 3) A környezetekben vagy a világon másutt tapasztalt gonoszság és elnyomás milyen helyzetének megoldásáért akarsz imádkozni?

ÖSSZEFOGLALÁS: Aki Krisztus követője lesz, annak sok szempontból megváltozik az élete, többek között a szegények és az elnyomottak védelmezésének szenvedélye ébred fel benne. Ez soha nem volt könnyű, sem népszerű feladat, de átalakítja a fontossági sorrendünket és arra sarkall, hogy gyógyítsuk a sebeket magunk körül.

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET:

TALÁN ÉPPEN MA

Lukács 15:2

Megrázóan gyönyörű az Ige.
Az édesapa szerető, megbocsátó szíve
elénk vetíti Isten szeretetét,
aki örökké vár, küldi üzenetét.
Mert ó, jaj, sokszor messze mentünk
az igaz úttól; hányszor eltévedtünk.
De Ő vár fáradhatatlanul;
örök szeretettel hív, és utánad nyúl.

– Talán éppen ma meghallod szavát,
talán éppen ma a szívedben fáj
a hűtlenség, a keserű vád.
Mert vádol a szív a vétkeink miatt,
s fel sem tudjuk fogni, milyen kegyelem az!
– Kegyelem a nagy felébredés.

Kegyelem, ha megfordul az érzés,
és az úton visszafelé nézel,
és magadban, mélyen, nagy keserőséggel
számolod vétkeid végtelen sorát,
s indulsz ahhoz, aki mindent megbocsát.
– Akkor felragyog szívedben
a mennyei fény,
és leroskadsz sírva
a kereszt tövén.

Akkor, ott megnyílnak
vak szemeid és látsz mindent,
amit nem láttál eddig.
A Sátán sötét hatalmát,
mi fogva tartott,
s a keresztre emeled
könnytől ázott arcod.